

Тѣ отварятъ сандъчета, вързопи, торби — и, Божичко, какво нѣма вжтре! — Сребърни и златни ябълки, кукли,

топки, лъскави тржби, барабанъ, портокали, шоколатени рибки — всичко. Арапитѣ поднесоха на момченцето дароветѣ и пакъ му се поклониха. Но то стана и проговори:

— Не-не, азъ нѣмамъ нужда отъ нищо. Дайте тия нѣща да ги окачимъ по елхата на децата. Азъ искамъ да имъ направя подаръкъ по случай рождения ми день.

Арапитѣ се поклониха още веднажъ и тръгнаха съ камитѣ. Тогава ангелчета се спуснаха да нареждатъ елхата. Но какъвъ е този шумъ и този пискливъ гласъ?

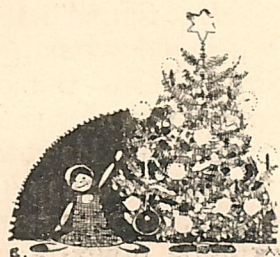
— Ахъ, ахъ, пакъ закъснѣхме!...

А — това е парцалената кукла леля Тота. Тя е вече остарѣла. Четвърта година сега ше реди коледното дърво. Пъкъ се поуспала.

Ангелчетата обикалятъ леля Тота, грабватъ отъ ржцетѣ и ябълкитѣ, орѣхитѣ и я закачатъ:

— Хайде да ти пришиемъ крила, че да хврѣкнешъ и ти!...

Свѣтлото момченце гледа всичко и се усмихва. Едно книжно пѣтле изкача отъ кутията, плѣсва съ криле и само кацва най-отгоре. Закачатъ барабана и тржбитѣ. Едно шарено мишче увиснало на клонче се върти и пиши изтънко:

— Ахъ, колко съмъ сладко! Да знайте колко съмъ сладко! Иска ми се само да се изямъ!

— По-бързо, по-бързо, лелинитѣ! — викна леля Тота на ангелчетата. — Ей сега ше се съмне.

— Охъ, азъ не мога самá, не мога самá да се кача... — пѣшка една голѣма гумена топка.

— Бре, я вземете тая дунда, да не пѣшка! — обажда се парцалената леля.